

The book cover features a vibrant blue background with a dotted line of stars at the top. In the center, a large white banner contains the title and author's name. Surrounding the banner are several stylized characters: a man in a green shirt at the top center, a woman with red hair in a blue and white checkered shirt to the left, a boy in an orange shirt to the right, and a girl with blonde hair in a pink polka-dot dress to the right. At the bottom, a small figure in a green shirt is holding up the banner. The cover is decorated with large red tulips on green stems, yellow leaves at the top, and small purple flowers on a sandy ground at the bottom. A small logo is visible in the bottom right corner.

ABDULLAH HARMANCI

KÜÇÜK PRENS HAKEM OLSUN

Çizer: Sibel Büyük

HAYAT KURTARAN KEDİ YAVRUSU

16 Ağustos'un son dakikalarında arabamıza binip yola çıkmıştık. Türkiye tarihinin en büyük depremine birkaç saat kaldığını bilmiyorduk. Gölcük'e üç saat kadar yolumuz vardı. Bir an önce eve gidip uyumak istiyorduk.

Saat iki buçuk gibi Gölcük'e çok az kalmıştı. Kısa bir mola verdik. Çünkü buraya kadar molasız gelmiştik. Uykusuzluktan ve sürekli arabada olmaktan sersemlemiştik. Eşim bir kedi yavrusunun sesini duyduğunu söylüyordu. Ben uyku sersemi olduğu için ona öyle geldiğini söyleyip gülüyordum. "Yalvaran bir kedi sesi var," diyordu. Bunları konuşurken arabaya yeniden bindik. Eşim kendi camını açınca birden bana döndü.

“Duyuyor musun?”

Duymamıştım. Gitmek ve bir an önce eve girip uyumak istiyordum. Arabayı çalıştırdım ve birkaç metre de ilerlettim. O zaman kedi yavrusunun sesi çok net bir şekilde duyuldu. Eşim hızla bana döndü. Bir karar ânı’nda kaldım. Ya da kararsızlık ânı’nda demeli. Ne yapacaktım? Eşimi dinleyip kalsa mıydık? Yoksa bir an evvel eve gidip uyusa mıydık?

Ben bir şey demeden eşim hızla arabadan indi. Hemen yanı başımızda yükselen devasa kayısı ağacının dallarına bakmaya başladı. İnsanların olmadığı ıssız bir parktı burası. Bir tuvaletten ve banktan başka bir şey yoktu. Kedi yavrusunun sesi daha kuvvetli bir şekilde geliyordu. Uyumak üzereydim. Eşim ağacın dalları arasında kedi yavrusunu görmeye çalışıyordu.

Arabanın torpido gözünde uzun süre el feneri aradım. Bulmaktan umudumu kestiğimde onu buldum ve feneri yaktığımı gören eşim bir sevinç çılgılığı attı. Şimdi el fenerimizle devasa kayısı ağacının dallarını aydınlatmaya çalışıyorduk. Kedi yavrusunun sesi çok net duyuluyordu. Ama onu bir türlü bulamıyorduk.

Benim sabrım taşmaya başlamıştı. Uykusuzluk ikimizi de çok germişti. En sonunda eşim bile “tamam gidelim” dedi. Biraz da beni üzmemek için bunu demek zorunda kaldı. Bense son bir defa daha ağaca göz atmak üzere, kendimi ağacın en alttaki kalın dalına doğru çektim. Sonra da bu dala çıktım.

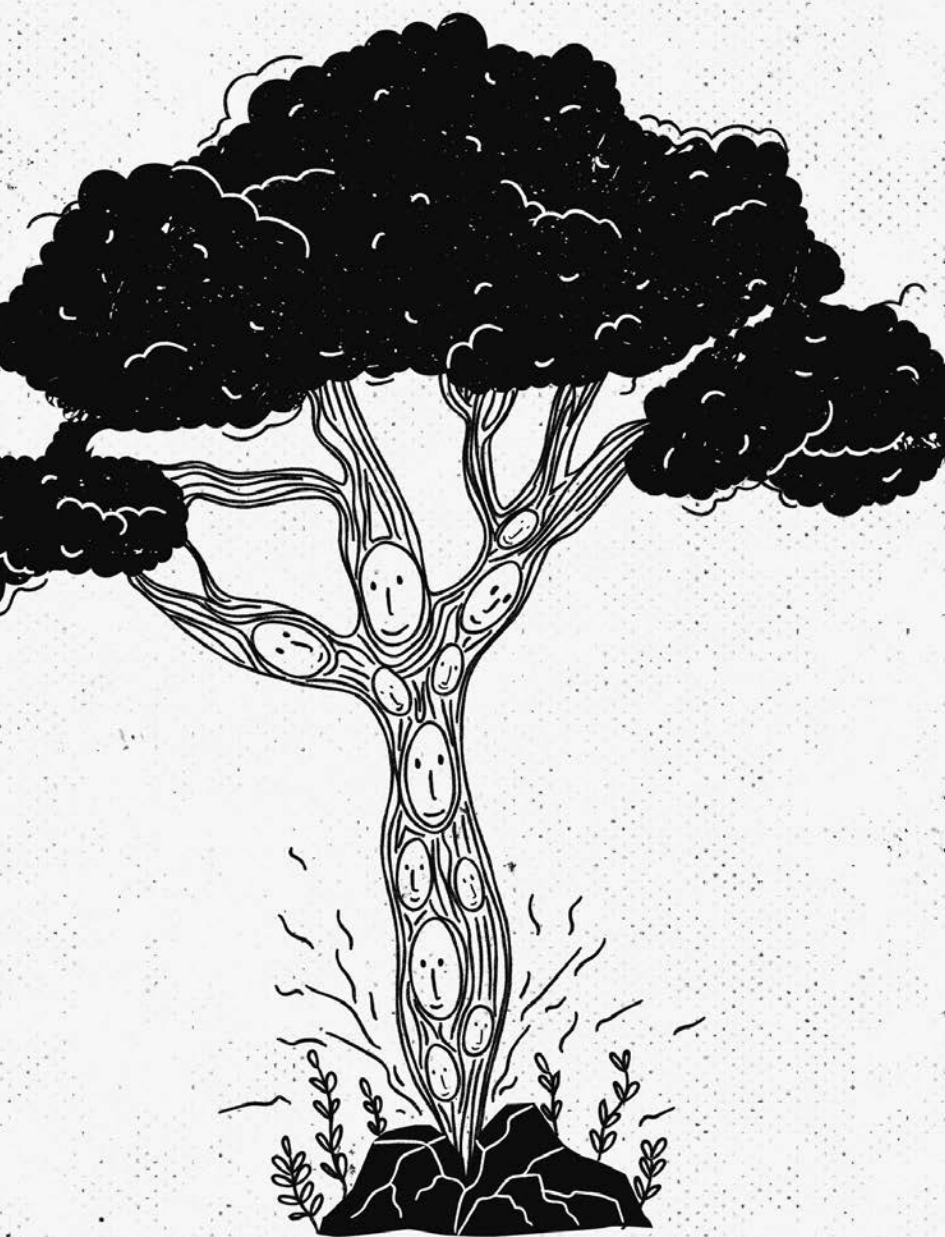
İşte o zaman çok garip bir şey oldu. Kedi yavrusu birden bire eşimin kucağına atladı. Karanlığın içinde simsiyah bir kedi yavrusunun eşime doğru atlaması bizi fena korkutmuştu. Sonunda canhıraş çığlıklarla ağlayan yavruyu bulmuştuk. Artık son sürat evimize gitmeli ve yatmalıydık. Ertesi gün eşimin nöbeti vardı. Onu hastaneye ben bırakacaktım.

Yavru kedi eşimin kucağında olduğu hâlde şehre giriyorduk. Saat üçü geçmişti. Mola yerinde yarım saat kadar oyalanmıştık. Apartmanımıza sadece birkaç dakika kalmıştı.

İşte tam da bu anda o korkunç sesi duyduk. Ve korkunç sallantıyı hissettik. Bize seneler gibi gelen kırk beş saniye... O korkunç deprem! Evlerin çevremizde kâğıt gibi sallandığını gördük. Ve biraz daha ilerleyince apartmanımızın yerle bir

olmuş hâlini... Eğer kedi yavrusu için molamızın süresini uzatmasaydık... Biz de şimdi bu apartmanın altında olacaktık. Zira bizim apartmanda o ânda içeride olan hiç kimse kurtulamadı.

Eşim bir taraftan ağlıyor, bir taraftan da kucağındaki kedi yavrusuna sarılıyordu. Kedimizin adını “Ağustos” koyduk ve onu hiçbir zaman yanımızdan ayırmadık.

KAYAYI DELEN ARDIÇ

Hafta sonu dedemlere gittik. Dedemlerin oralar çok güzel. amlık. ayırılık. Ama ben çok mutsuzum. Cuma günü son ders Matematik sınavının sonuçları açıklandı. Hayatım boyunca aldığım en düşük notu aldım! Sınıfın da en kötü notuydu. Ağladım. Ağladım. Ağladım.

Her sene böyle oluyordu. Bir değil. İki değil. Üç değil. Önü yok, sonu yok. Çalışıyorum. Babamla çalışıyoruz. Annemle çalışıyoruz. Olmuyor. Rüyalarımnda sayılar boğazıma sarılıyor. Beni esir alıyorlar. Babam gelip kurtarıyor her seferinde. Gene öyle oldu. Perşembe akşamı karışık rüyalar gördüm. Cuma ders biterken olan oldu.

Notumu duyunca ağlamaya başladım. İstiklal Marşı'nda tuttum kendimi biraz. Sonra yol boyunca komşular görmesin diye mendilimle sildim gözlerimi. Ama evimizin bahçesine girerken artık tutamadım kendimi. Annem her şeyi anlamıştı. Beni kucakladı, sardı.

“Oğlum hepsi hâllolur, üzülme sen.” dedi. “Hem bak dedenlere gidiyoruz. Kuzuları doğmuş.”

Haber çok güzeldi. Hayallerimin bile ötesi. Ama en kötü zamanımda almıştım bu haberi. Babam da geldi eve. O da anladı nemli gözlerimi görünce olanları. Bana uzaktan anlamsız anlamsız baktı.

“Hadi aslanım, gidiyoruz, bunları gelince konuşalım.” dedi.

Aylardır hayalini kurduğum gündü bugün. Ama işte moralimin sıfıra indiği bir zamanda gerçek oluyordu hayalim. Dedemlerin koyunları kuzulamış. Köye bahar gelmiş. Erikler çiçek açmış. Havalar güzel. Dedemle köyde yürüyüşlere çıkacağız. Ama işte olmuyor. Çok mutsuzum.

Köye varır varmaz, yeni doğmuş kuzuları sevdik. Yemekten önce amcaoğullarımla Yukarı

Belen'e çıktık. "Belen" ne demek bilmiyorum ama herkes "belen" diyor ben de diyorum. Akşam yemeğine kadar penaltı çekiştik. Ben beş turnuvanın dördünde şampiyon oldum. Üstelik sekiz tane "ters köşe"m iki tane "doksan"ım vardı. Çok yorulduk. Ne zaman yemek yedik, ne zaman uyudum, hatırlamıyorum.

Sabah, amca çocuklarımın sesleriyle uyandım. Kuzularımızı seviyorlardı. Kahvaltıdan önce heyecanla Yukarı Belen'e çıktık. Babam tabletlerimizi alıp arabasına kilitlemişti. Penaltı çekişmeye başladık.

Öyle mutluydum ki... Ama bir tuhaflık vardı. Neden mutlu olduğumu düşündüm. Sonra birden anımsadım. Dünkü Matematik notunu unutmuşum. İçim bu yüzden hafiflemişti. Topa vururken birden aklıma geldi. İçim ezik ezik oldu. Üzüldüm. Tekrar üzüldüm.

Kahvaltıdan sonra dedem beni bisikletinin arkasına aldı. Delice Kaya'dan su dolmaya gittik. Dedem beni neden bisikletinin arkasına almıştı? Bana diyeceği bir şeyler olmalıydı. Hep böyle yapar. Sen ne olduğunu anlamazsın ama yavaşça sözünü söyler gider.

Delice Kaya'da sıra vardı. Bizim gibi şehirden gelenler arabalarıyla bekliyorlardı. Dedem bionlarımızı sıraya koydu. Sonra benim elimden tutup Kaya'nın ardı sıra yürüdük.

"Aslanım, insanın dünyada yapamayacağı hiçbir şey yoktur." dedi.

(Aslında "hiç" demedi, "heç" dedi. Dedem "hiç" demez, "heç" der. Köylü insanlar gibi...)

Bunu neden dediğini anlıyordum.

"Yok dede, yok!" dedim. "Ben bu Matematiği yapamıyorum. Umudum kalmadı artık."

Güldü. "Büyük adam gibi... Bak hele..." dedi.

Ardından gene aynı şeyi söyledi:

"İnsanın yapamayacağı şey yoktur aslanım. İnsanın baş edemeyeceği dert yoktur. Allah ne yaratmış da devasını vermemiş, hay oğlum?"

Dedemin köylü insanlar gibi konuşması beni utandırıyor. Ama çok da hoşuma gidiyor. Gerçi dedem zaten köylü.

"Aslanım, bak sana ne göstereceğim." dedi.

Biraz daha yürüyünce tepe bitti. Şimdi aşağıya doğru bir uçurum. Elimden sıkıca tuttu. "Bak

hadi.” Aşağıya hafifçe eğilince şaşakaldım! Bir kayanın ortasından ardıç fidanı çıkmıştı! Ardıç fidanı kayayı delip içinden fışkırmıştı! Dedemin beni buraya neden getirdiğini anlamıştım.

“Dede bu gerçek mi?!” diye bağırdım. Nasıl bağırdıysam Delice Kaya’dan dönüp bize baktılar. Güldü dedem.

Biz dedemle bakışlarımızla anlaşıyoruz. Konuşmadan. O gözleriyle “Anladın mı?” diye sordu. Ben gözlerimle “Anladım!” dedim.

Yeniden eğilip aşağıdaki muhteşem görüntüye baktım. Kayayı delip fışkırmış muhteşem ardıç!

Aşağıdan bağırdılar: “Süleyman Amca sıra size geldi!” Delice Kaya’ya doğru hızlandık.